

Anna om Konsten att säga ja

Det kan tyckas motsägelsefullt och det är det. En av de svåraste sakerna med barnuppfostran är att inte att säga nej av ren slentrian. Ett nej för ett barn (och för en vuxen med, förresten) är så frustrerande att det skapar aggressioner redan i förväg. Tänk dig själv att du i ditt äktenskap eller yrkesliv har en strålande idé som du söker gehör för. Det kan vara semester mål, att möblera om, organisera om arkivet, köpa hundvalp, slå samman två jättekoncerner, eller vad det nu kan vara. Du kommer väl förberedd med dina argument, du har tänkt igenom det hela och är väldigt entusiastisk över din idé. För att mötas av ett NEJ! Utan att ha fått argumentera eller ens bli lyssnad på. Jag blir så frustrerad att jag blir tårögd!

Det är precis samma sak för våra barn och ungdomar. Ett ogenomtänkt nej kan bar leda till några få saker – intensivt tjat med konflikt som resultat, att vederbörande gör som hon eller han tänkt i alla fall, också med konflikt som resultat, eller att kreativitet, drivkraft och initiativ helt enkelt försvinner. Vill vi det? Nej, det tror jag inte.

Om man bara kan lära sig konsten att först tänka efter – Är det skadligt med ett ja, kan något riktigt hemskt hända? Är det väldigt mycket emot mina principer, som jag hade när barnet var 10 år, men nu är hon 16 och de kanske behöver revideras? Kan vi resonera om saken för att se om vi hittar en gemensam lösning? Det medges att den tanken tar en liten gnuttu tid, kanske en 3-5 sekunder, men den kan spara mycket tid och kraft i andra änden.

Det här ordet NEJ, vad betyder det egentligen?

- 1) Jag misstror dig och dina syften, jag tror inte att du klarar av detta och förresten så vill jag inte!
- 2) Jag orkar inte ta ställning just nu....och så vill jag inte!
- 3) Du kan skada dig och det vill jag inte!